

วิชาชีพนักดับเพลิงและกู้ภัย

กันต์ธสิทธิ์ พิมพ์สอาด^{1*}

กิริติ ศรีประไหม²

¹ สถานีดับเพลิงและกู้ภัยหัวหมาก สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

² สาขาวิชาวิศวกรรมสิ่งแวดล้อมและการจัดการภัยพิบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตกาญจนบุรี กาญจนบุรี ประเทศไทย

* ผู้ติดต่อ, อีเมล: renewsworld@gmail.com

Vajira Med J. 2019; 63 Suppl: S141-50

บทคัดย่อ

ปัจจุบันมีสาธารณภัยเกิดขึ้นจำนวนมาก ทั้งภัยที่เกิดจากธรรมชาติและภัยที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ และมีแนวโน้มความรุนแรงมากยิ่งขึ้น การเกิดสาธารณภัยสามารถทำให้มีผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนอย่างกว้างขวางในกรณีเหตุการณ์ไฟไหม้ในกรุงเทพมหานครเช่น เหตุเพลิงไหม้ซานติกาผ้า เหตุเพลิงไหม้อาคารเสื่อป่าปลาซ่า เหตุเพลิงไหม้อาคารสูง 10 ชั้น ซอยนราธิวาส 18 ดังนั้นการปรับตัวและรับมือกับสาธารณภัยในยุคปัจจุบัน นักดับเพลิงและกู้ภัยจำเป็นต้องมีสมรรถนะทั้งด้านวิชาการและด้านปฏิบัติการ เพื่อช่วยเหลือประชาชนที่ประสบสาธารณภัย เนื้อหาของบทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบถึงความสำคัญของการมีมาตรฐานวิชาชีพ ลักษณะการทำงานที่เป็นวิชาชีพ และการพัฒนางานดับเพลิงและกู้ภัยให้มีมาตรฐานวิชาชีพ.

คำสำคัญ: อาชีพ, วิชาชีพ, นักดับเพลิง, กู้ภัย

Firefighting and rescue profession

Kanthasit Phimsaart^{1*}

Keerati Sripramai²

¹ Hua Mark Fire and Rescue, Bangkok Fire and Rescue Department Bangkok Metropolitan administration Thailand

² Environmental Engineering and Disaster Management Program Kanchanaburi Thailand

* Corresponding author, email address: renewsworld@gmail.com

Vajira Med J. 2019; 63 Suppl: S141-50

Abstract

Natural disasters and Man-made disasters have been increasing the frequency and the severity of disasters in recently years. Many of disasters can be affected widely human lives and properties in case of Bangkok fire events such as Santika club fire, Sua pa plaza building fire, a 10-storey building fire at soi Narathiwat Rachanakharin 18. Therefore, adapting and anticipating are considered in disaster events in order that Fire fighters must have abilities both academic and operation to rescue casualties. The main aim of the article is to understand how important the Professional qualification standard and the career development in firefighting.

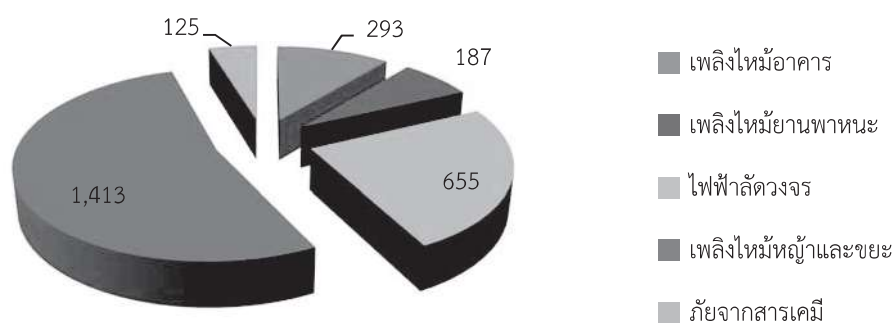
Key words: Occupational, Professional qualification, Fire fighters, Rescue

บทนำ

ปัจจุบันมีสาธารณภัยเกิดขึ้นจำนวนมาก และมีแนวโน้มความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ทั้งภัยที่เกิดจากธรรมชาติและภัยที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ โดยเฉพาะกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นศูนย์กลางความเจริญ มีการขนส่ง การสื่อสาร เป็นแหล่งชุมนุมคน และสิ่งอำนวยความสะดวกจำนวนมาก หากเกิดสาธารณภัยขึ้นจะส่งผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนอย่างกว้างขวาง หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ สำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของกรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การระงับเหตุอัคคีภัย และการบรรเทาสาธารณภัยอื่นๆ ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยต้องกำหนดมาตรการในการป้องกันและระงับอัคคีภัย การบรรเทาสาธารณภัย และประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน อาสาสมัคร มูลนิธิ องค์กรต่าง ๆ เพื่อดำเนินการ กำหนดและประสานแผนการปฏิบัติงานของสำนักให้เป็นไปตามแผนแม่บทของกรุงเทพมหานคร ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งศึกษา วิเคราะห์ วิจัย เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ความรู้ด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ตลอดจนพัฒนาขีดความสามารถของนักดับเพลิงและกู้ภัยของกรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นบุคลากรหลักของกรุงเทพมหานครที่จะขับเคลื่อนภารกิจการดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ทั้งก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และภายหลังเกิดเหตุ ซึ่งเป็นลักษณะงานที่ต้องใช้ความสามารถที่หลากหลายทั้งด้านความรู้และด้านร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง เนื่องจากต้องปฏิบัติงานในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงอันตราย จึงต้องมีการเตรียมความพร้อมของร่างกาย

ตลอดเวลา ที่ผ่านมามาประเทศไทยต้องเผชิญกับอัคคีภัยที่มีความรุนแรงบ่อยครั้ง อาทิ เหตุเพลิงไหม้ซานติกาผ้า เหตุเพลิงไหม้อาคารเสื่อป่าปลาซ่า เหตุเพลิงไหม้อาคารสูง 10 ชั้น ซอยนราธิวาส 18 เหตุอาคารทรุดและอาคารถล่มในซอยโยธินพัฒนา 3 เขตบางกะปิ เหตุเพลิงไหม้และแก๊สรั่วบริเวณอาคารธนาคารไทยพาณิชย์ สำนักงานใหญ่รัชโยธิน จึงถือได้ว่าอัคคีภัยเป็นสาธารณภัยที่ใกล้ตัว และเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ก่อให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ จากสถิติการเกิดอัคคีภัยตั้งแต่ปี 2532-2558 มีอัคคีภัยเกิดขึ้นมากกว่า 52,000 ครั้ง มีผู้บาดเจ็บ จำนวน 4,532 คน เสียชีวิต จำนวน 1,740 คน มูลค่าความเสียหายกว่า 31,000 ล้านบาท โดยเหตุสาธารณภัยที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2561 เฉพาะที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร มีเหตุเพลิงไหม้อาคาร 293 ครั้ง เพลิงไหม้ยานพาหนะ 187 ครั้ง ไฟฟ้าลัดวงจร 655 ครั้ง เพลิงไหม้หญ้าและขยะ 1,413 ครั้ง ภัยจากสารเคมี 125 ครั้ง รวม 2,673 ครั้ง รายละเอียดดังรูปที่ 1

จากสถิติการเกิดสาธารณภัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าภารกิจของสำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีความหลากหลายและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้ปฏิบัติงานต้องปรับเปลี่ยนการทำงานเพื่อรองรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ปัญหาสำคัญที่พบในปัจจุบันคือ เมื่อเกิดเหตุสาธารณภัยขึ้น ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบไม่สามารถสั่งการหรือบังคับบัญชาเหตุการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากมาจากผู้ปฏิบัติงานบางส่วนยังไม่มีความรู้ ความเข้าใจ ขั้นตอนการประสานงาน และขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดีจากผู้บังคับบัญชาไปยังผู้ปฏิบัติงาน ประกอบกับอาสาสมัครที่มาปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานภาครัฐบางหน่วย ยังไม่เข้าใจ

รูปที่ 1: แสดงสถิติการเกิดสาธารณภัยในปี พ.ศ.2561

ระบบการทำงานหลักการจัดการสาธารณสุข แต่หากผู้บัญชาการในที่เกิดเหตุขณะนั้นมีความสามารถเฉพาะตัวในการประสานงาน และมีการประชาสัมพันธ์ที่ดีพอ ก็จะสามารถช่วยให้การปฏิบัติงานครั้งนั้นผ่านพ้นไปได้ แต่การแก้ปัญหาระยะยาวหากทุกภาคส่วนต้องการให้ระบบการทำงานด้านการจัดการสาธารณสุขมีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง ควรมีการกำหนดอำนาจหน้าที่ของบุคลากรหรือผู้ปฏิบัติงานให้ชัดเจน ตรงกับความสามารถของแต่ละหน่วยงานและตรงกับศักยภาพของแต่ละบุคคล ยกตัวอย่างกรณีศึกษาหากเกิดเหตุสาธารณสุขขึ้น จะต้องต้องมีหน่วยปฏิบัติงานกู้ภัยเพื่อช่วยเหลือประชาชนผู้ประสบภัยในพื้นที่เกิดเหตุ ซึ่งในความเป็นจริงจะมีผู้มาร่วมปฏิบัติงานจำนวนมากและหลากหลายหน่วยงาน ทั้งอาสาสมัคร หน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน ทำให้ผู้บัญชาการเหตุการณ์ขณะนั้นไม่สามารถคัดกรองผู้ปฏิบัติงานได้ทั้งหมด แต่ในพื้นที่ปฏิบัติงานจริงมีความเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย หากผู้ปฏิบัติงานไม่มีความพร้อมก็อาจทำให้เกิดอันตรายได้ทั้งตัวผู้ปฏิบัติงานเองและผู้ประสบภัย แต่หากมีการกำหนดและตรวจสอบมาตรฐานความพร้อมก่อนการปฏิบัติงานก็จะเป็นการป้องกันไม่เกิดเหตุการณ์ที่สร้างความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนได้เช่นกัน บทความนี้ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความสำคัญของการมีมาตรฐานอาชีพ ลักษณะการทำงานที่เป็นวิชาชีพ และการพัฒนางานดับเพลิงและกู้ภัยให้มีมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพของตนเอง

ความสำคัญของวิชาชีพ

การทำงานในยุคปัจจุบันต้องการผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และทักษะที่หลากหลาย รวมทั้งยังต้องมีความเชี่ยวชาญเฉพาะงานในด้านนั้นอีกด้วย ความเชี่ยวชาญเฉพาะงานเกิดจากการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติจริงและการฝึกฝน ผู้ประกอบอาชีพทุกคนล้วนมีศักยภาพในการพัฒนาความสามารถด้านต่าง ๆ ของตนเองทั้งสิ้น ความสามารถในการใช้ความรู้ ทักษะการทำงาน และการประยุกต์ใช้สิ่งต่าง ๆ ที่มีเพื่อการประกอบอาชีพ นี้เรียกว่า “สมรรถนะ” ผู้ประกอบอาชีพในแต่ละสาขาวิชาจำเป็นต้องมีสมรรถนะหลายด้านเพื่อปรับตัวให้เข้ากับความต้องการในยุคปัจจุบัน รวมถึงงานดับเพลิงและกู้ภัยที่ผู้เขียนปฏิบัติงานอยู่ นักดับเพลิงและกู้ภัย

จำเป็นต้องมีสมรรถนะทั้งด้านวิชาการ การวางแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การตรวจสอบความปลอดภัยจากอัคคีภัยในอาคาร และด้านปฏิบัติการ การดับเพลิง การกู้ภัย การช่วยเหลือประชาชนที่ประสบสาธารณภัย

คำว่า “วิชาชีพ” คือ อาชีพที่ให้บริการแก่สาธารณชน ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ และทักษะเป็นการเฉพาะในการทำงานของบุคคล ซึ่งต้องอาศัยความเชี่ยวชาญและความชำนาญเฉพาะด้าน และไม่ซ้ำซ้อนกับวิชาชีพอื่น มีมาตรฐานในการประกอบวิชาชีพ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องผ่านการฝึกอบรมทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติอย่างเพียงพอ ก่อนที่จะประกอบวิชาชีพ ซึ่งต่างกับอาชีพ (Career) ที่เป็นกิจกรรมที่ต้องทำให้สำเร็จ โดยมุ่งหวังค่าตอบแทนเพื่อการดำรงชีพเท่านั้น วิชาชีพ (Professional) ได้รับยกย่องให้เป็นอาชีพชั้นสูง ดังนั้นผู้ประกอบวิชาชีพต้องมีความรับผิดชอบสูงมากขึ้นด้วย เนื่องจากมีผลกระทบต่อผู้รับบริการและสาธารณชน จึงต้องมีการควบคุมการประกอบวิชาชีพเป็นพิเศษ เพื่อให้เกิดความมั่นใจต่อผู้รับบริการ โดยพื้นฐานของผู้ประกอบวิชาชีพ ต้องได้รับการอบรมมาอย่างเพียงพอ (Long Period of Training) มีอิสระในการใช้วิชาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพ (Professional Autonomy) มีจรรยาบรรณของวิชาชีพ (Profession Ethics) และมีสถาบันวิชาชีพ หรือองค์กรวิชาชีพ (Professional Organization) เพื่อเป็นแหล่งกลางในการสร้างสรรค์วิชาชีพของตนเอง

คำว่า “มาตรฐานวิชาชีพ” คือ ข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะและคุณภาพที่พึงประสงค์ในการประกอบวิชาชีพ ซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพต้องประพฤติปฏิบัติตาม เพื่อให้เกิดคุณภาพในการประกอบวิชาชีพ สามารถสร้างความเชื่อมั่นศรัทธา ให้แก่ผู้รับบริการจากวิชาชีพได้ว่าเป็นบริการที่มีคุณภาพ

คำว่า “คุณวุฒิวิชาชีพ” คือ การรับรองความรู้ ความสามารถ และทักษะของบุคคล ในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดของวิชานั้น โดยรอบคุณวุฒิวิชาชีพมี 8 ระดับดังนี้

- ระดับ 1 ผู้มีสมรรถนะปฏิบัติงานประจำขั้นพื้นฐาน
- ระดับ 2 ผู้มีสมรรถนะฝีมือในงานอาชีพ
- ระดับ 3 ผู้มีสมรรถนะทางเทคนิคในการประยุกต์หลักการ

- ระดับ 4 ผู้มีสมรรถนะทางเทคนิคครอบคลุมงานอาชีพ
- ระดับ 5 ผู้มีสมรรถนะทางเทคนิคและการจัดการ
แก้ไขปัญหาในบริบทที่มีการเปลี่ยนแปลงทั่วไป
- ระดับ 6 ผู้มีสมรรถนะในการบริหารจัดการ แก้ไขปัญหา
ในบริบทที่มีความซับซ้อนและเปลี่ยนแปลง
ตลอดเวลา
- ระดับ 7 ผู้มีสมรรถนะในการบริหารจัดการ แก้ไขปัญหา
ในบริบทที่มีความซับซ้อนและไม่สามารถ
คาดการณ์ได้
- ระดับ 8 ผู้มีสมรรถนะในการสร้างสรรค์องค์ความรู้
หรือนวัตกรรมใหม่ ได้รับการยอมรับใน
ระดับประเทศขึ้นไป

การรับรองคุณวุฒิวิชาชีพ มีกระบวนการที่ต้องนำ
มาตรฐานวิชาชีพที่ได้ไปประเมินบุคคล เพื่อให้ได้รับ
ประกาศนียบัตรคุณวุฒิวิชาชีพและใบรับรองสมรรถนะใน
การประกอบวิชาชีพ ซึ่งต้องมีพื้นฐานด้าน ความเป็นระบบ
ความโปร่งใส ความยุติธรรม และตรวจสอบย้อนทวนกลับได้
เพื่อให้เกิดการยอมรับ เกิดความมั่นใจ และน่าเชื่อถือใน
เอกสารรับรองคุณวุฒิวิชาชีพ

คำว่า “ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ” คือ ใบอนุญาตให้
สามารถประกอบวิชาชีพนั้น ๆ ตามสาขาที่ เรียนมา โดยผู้ที่
จะได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ จะต้องมีความสมบัติตามที่
องค์กรออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพกำหนดไว้ ผู้ที่ไม่มี

ใบอนุญาตจะไม่สามารถประกอบวิชาชีพนั้น ๆ ได้ ถ้าฝ่าฝืน
จะมีโทษตามที่องค์กรวิชาชีพหรือสภาวิชาชีพของแต่ละ
องค์กรกำหนดไว้ โดยสภาวิชาชีพจะมีอำนาจหน้าที่ในการ
กำหนด ซึ่งหน้าที่ทั่วไปของสภาวิชาชีพ มีดังนี้ 1) ส่งเสริมการ
ศึกษา การอบรม และการวิจัยเกี่ยวกับวิชาชีพ 2) ส่งเสริมความ
สามัคคีและผดุงเกียรติของสมาชิก จัดสวัสดิการและการ
สงเคราะห์ระหว่างสมาชิก 3) กำหนดมาตรฐานการสอบ และ
มาตรฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ 4) กำหนดจรรยาบรรณผู้
ประกอบวิชาชีพ 5) รับขึ้นทะเบียนการประกอบวิชาชีพ ออกใบ
อนุญาต พักใช้ หรือเพิกถอนใบอนุญาตผู้ประกอบวิชาชีพ 6)
รับรองปริญญาหรือประกาศนียบัตรในวิชาการของสถาบันการ
ศึกษาต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการรับสมัครเป็นสมาชิก 7)
รับรองความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพ 8) รับรอง
หลักสูตรการฝึกอบรมเป็นผู้ชำนาญการและการศึกษาต่อ
เนื่องในด้านต่าง ๆ ของผู้ประกอบวิชาชีพ 9) ควบคุมความ
ประพฤติและการดำเนินงานของสมาชิกและผู้ขึ้นทะเบียนอัน
เกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพให้ถูกต้องตามจรรยาบรรณแห่ง
วิชาชีพ 10) ช่วยเหลือ แนะนำ เผยแพร่ และให้บริการวิชาการ
แก่ประชาชนเกี่ยวกับวิชาชีพ 11) ออกข้อบังคับสภาวิชาชีพ 12)
เป็นตัวแทนของผู้ประกอบวิชาชีพ 13) ให้คำปรึกษาและเสนอ
แนะต่อรัฐบาลเกี่ยวกับนโยบายและปัญหาของวิชาชีพ และ
14) ดำเนินการอื่นเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และอำนาจ
หน้าที่ของสภาวิชาชีพตามพระราชบัญญัติวิชาชีพ

ตารางที่ 1:

เปรียบเทียบลักษณะงาน มาตรฐาน และใบอนุญาต ระหว่างอาชีพกับวิชาชีพ

หัวข้อ	อาชีพ	วิชาชีพ
ลักษณะงาน	เป็นกิจกรรมที่ต้องทำให้สำเร็จ โดยมุ่งหวัง ค่าตอบแทนเพื่อการดำรงชีพเท่านั้น	เป็นอาชีพที่ให้บริการแก่สาธารณชน ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ และทักษะ เป็นการเฉพาะในการทำงานของบุคคล
มาตรฐาน	แนวทางการปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบการอาชีพยอมรับ และยึดถือปฏิบัติ ซึ่งอาจมีข้อกำหนด มีประกาศจรรยาบรรณมีวินัยของผู้ประกอบ อาชีพนั้นเน้นแนวทางการปฏิบัติของผู้ที่อยู่ใน อาชีพนั้น	ข้อกำหนดคุณลักษณะและคุณสมบัติของผู้ที่ผ่าน การเรียนการสอนวิชาชีพนั้นๆ ให้มีระดับความสามารถ ในการประกอบอาชีพ ทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ ในวิชาชีพ เน้นการเตรียมคนเข้าสู่อาชีพนั้น ให้สามารถ ปฏิบัติงานให้กับสาธารณชนได้อย่างมีคุณภาพ
ใบอนุญาต	ใบอนุญาตประกอบอาชีพมีคณะกรรมการหรือ องค์กรเป็นผู้ควบคุมผู้ปฏิบัติงานในสายอาชีพนั้น	ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ โดยสภาวิชาชีพเป็น ผู้ควบคุมดูแลผู้ปฏิบัติงานให้มีมาตรฐานตามที่กำหนดไว้ ในวิชาชีพนั้น

อาชีพที่กำหนดให้เป็นวิชาชีพได้นั้น จะต้องประกอบ วิชาชีพเพื่อบริการต่อสาธารณชนตามบริบทของวิชาชีพนั้น ๆ และมีบทบาทสำคัญต่อสังคมและความเจริญก้าวหน้าของ ประเทศ หากใช้เกณฑ์พิจารณาการมีพระราชบัญญัติวิชาชีพ และมีสภาวิชาชีพรองรับ ปัจจุบันประเทศไทยมีองค์กร ที่เป็นวิชาชีพ จำนวน 17 องค์กร ประกอบด้วย ครุสภา ทนตแพทยสภา แพทยสภา สภากายภาพบำบัด สภาการพยาบาล สภานายความ สภาเทคนิคการแพทย์ สภาเภสัชกรรม สัตวแพทยสภา สภาวิชาชีพวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี สภาวิศวกร สภาสถาปนิก สภาวิชาชีพบัญชี สภาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ สภาการสาธารณสุขชุมชน สภาการแพทย์แผนไทย และสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

จากความหลากหลายของอาชีพในปัจจุบัน และทุก อาชีพล้วนมีความสำคัญต่อสังคม เศรษฐกิจ และประเทศชาติ ทั้งสิ้น เนื่องจากอาชีพต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลต่อความเป็นอยู่ ชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน จึงเป็นการยากที่จะบอกว่า ได้ว่าอาชีพใดสำคัญกว่า หลายอาชีพได้พัฒนาสายงานของ ตนเองให้เป็นที่ยอมรับในสังคม โดยการกำหนดเป็นวิชาชีพ มีการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพ มีสภาวิชาชีพในสาขาต่าง ๆ เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้รับบริการคือประชาชน และเพื่อ ดูแลมาตรฐานของวิชาชีพตนเอง จากข้อมูลข้างต้นมีองค์กรที่เป็น วิชาชีพ จำนวน 17 สาขา และมีกฎหมายรองรับการทำงาน ประกอบด้วย พระราชบัญญัติวิชาชีพเทคนิคการ แพทย์ พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พระราชบัญญัติ วิชาชีพการสัตวแพทย์ พระราชบัญญัติส่งเสริมวิชาชีพ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พระราชบัญญัติวิศวกร พระราช บัญญัติสถาปนิก พระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พระราช

บัญญัติวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ พระราชบัญญัติวิชาชีพ การสาธารณสุข พระราชบัญญัติวิชาชีพแพทย์แผนไทย และ พระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน การกำหนดให้เป็นสายงาน วิชาชีพและมีกฎหมายรองรับการทำงาน เป็นการยกระดับ มาตรฐานของอาชีพให้สูงขึ้น อันจะเป็นผลดีต่อผู้รับบริการที่ จะได้รับการบริการอย่างมีคุณภาพ และมีมาตรฐานที่สูงขึ้นด้วย รวมทั้งจะทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพนั้นได้รับความเชื่อถือ ศรัทธา มีเกียรติ และศักดิ์ศรีในสังคมด้วยเช่นกัน

ลักษณะการทำงานที่เป็นวิชาชีพ

ตัวอย่างกรณีศึกษา อาชีพที่ได้กำหนดเป็นวิชาชีพ แล้ว ผู้เขียนขอยกตัวอย่างพยาบาล อาชีพพยาบาลมีหน้าที่ดูแลคนไข้ที่เจ็บป่วย จึงต้องมีความพร้อมในการปฏิบัติ งานตลอดเวลา ต้องมีการทดสอบมาตรฐานของวิชาชีพ ทุกปี สามารถปฏิบัติการรักษาคนไข้ตามขั้นตอนที่ได้ กำหนดไว้ในมาตรฐานวิชาชีพของตนเอง เพราะหากเกิด เหตุการณ์ไม่คาดคิด คนไข้เสียชีวิตขณะเข้ารับการรักษ ผู้ปฏิบัติงานก็สามารถชี้แจงการทำงานให้กับประชาชน ผู้รับบริการได้ พยาบาลถือว่าเป็นผู้ที่มามีบทบาทสำคัญใน การสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับงานบริการ ทั้งกับผู้ป่วย ครอบครัว และชุมชน เนื่องจากพยาบาลเป็นบุคลากร กลุ่มใหญ่และใกล้ชิดกับผู้รับบริการมากที่สุด การปฏิบัติ งานของพยาบาลถือเป็นลักษณะงานที่แสดงถึงความเป็น วิชาชีพได้อย่างชัดเจน มีการสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้รับ บริการคือประชาชน อีกทั้งยังมีการนำกระบวนการแก้ไข ปัญหาทางวิทยาศาสตร์มาปรับใช้ในการปฏิบัติงาน ดังนี้

ตารางที่ 2:

เปรียบเทียบขั้นตอนกระบวนการพยาบาลกับกระบวนการทางวิทยาศาสตร์

กระบวนการพยาบาล	กระบวนการทางวิทยาศาสตร์
1. การประเมินสภาพผู้ป่วย	1. การสืบค้นข้อมูล/ข้อเท็จจริงเพื่อหาปัญหา
2. การวินิจฉัยทางการพยาบาล	2. การวิเคราะห์/สังเคราะห์ข้อมูลเพื่อกำหนดปัญหา
3. การวางแผนการพยาบาล	3. การหาแนวทางการแก้ไขปัญหา
4. การปฏิบัติการพยาบาล	4. การลงมือแก้ไขปัญหา
5. การประเมินผล	5. การติดตามประเมินผลของการแก้ไขปัญหา

เกณฑ์มาตรฐานผู้ประกอบการวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ.2545 ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมต้องมีคุณสมบัติของสมาชิกแพทยสภา ตามเกณฑ์ที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2525 หมวด 2 มาตรา 11 และพึงมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และมีความรู้ความสามารถทางวิชาชีพ (professional competencies) ดังต่อไปนี้

1. พุทธินิสัย เจตคติคุณธรรม และจริยธรรมแห่งวิชาชีพ
2. ทักษะในการติดต่อสื่อสารและการสร้างสัมพันธภาพ
3. ความรู้พื้นฐาน
4. ทักษะทางคลินิก
5. ทักษะการตรวจโดยใช้เครื่องมือพื้นฐาน การตรวจทางห้องปฏิบัติการ การทำหัตถการที่จำเป็น
6. การพัฒนาความรู้ความสามารถทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

จะเห็นได้ว่ากระบวนการพยาบาล ยังมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับหลักการบริหารงาน ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์กร การนำองค์กร และการนิเทศ/ติดตามผล จึงถือได้ว่าการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทของผู้บริหารเพื่อจัดการดูแลผู้ป่วยที่อยู่ในความรับผิดชอบให้ได้รับการบริการอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

ในส่วนของงานดับเพลิงและกู้ภัย ซึ่งมีลักษณะงานที่คล้ายกับงานพยาบาล ต้องรับผิดชอบต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน แต่ปัจจุบันยังไม่มีข้อกำหนดมาตรฐานวิชาชีพให้ผู้ปฏิบัติงานดับเพลิงและกู้ภัย ผู้เขียน ในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติงานดับเพลิงและกู้ภัย มีความเห็นว่างานดับเพลิงและกู้ภัยเป็นภารกิจที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องและส่งผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน บุคลากรผู้ปฏิบัติงานต้องมีความรู้ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน อีกทั้งลักษณะงานมีความเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย และมีผลกระทบต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานตลอดเวลา เนื่องจากสาธารณภัยที่เปลี่ยนไปส่งผลให้การทำงานด้านดับเพลิง การกู้ภัย และการบรรเทาสาธารณภัยในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย ผู้ปฏิบัติงานจะต้องเข้าไปดำเนินการในอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษ หรือสถานประกอบการที่มีสารเคมี ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้ปฏิบัติงานได้

และมีความเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายซ้ำซ้อนโดยไม่คาดคิดตลอดเวลา เหตุซ้ำซ้อนอาทิ สารเคมีรั่วไหล ระเบิดวัตถุอันตราย การถล่มของอาคาร ผู้ปฏิบัติงานดับเพลิงและกู้ภัย จึงต้องเป็นผู้ที่เสียสละความเป็นส่วนตัวเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ต้องสามารถทำงานช่วยเหลือประชาชนได้ทันทีที่เกิดเหตุสาธารณภัย มีคนกล่าวไว้ว่า “อาชีพนักผจญเพลิงเป็นอาชีพที่มีความเสี่ยงสูงสุด” เพราะเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้หรือเหตุสาธารณภัย ทุกคนจะออกจากที่เกิดเหตุ แต่นักดับเพลิงและกู้ภัยต้องเข้าไปในที่ที่เกิดเหตุเพื่อช่วยเหลือประชาชน ซึ่งหากมีการกำหนดมาตรฐานการทำงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานดับเพลิงและกู้ภัย ทั้งด้านความรู้ความสามารถในสายงาน ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านร่างกายที่ต้องมีความสมบูรณ์แข็งแรง เตรียมพร้อมตลอดเวลา ก็จะทำให้การระงับเหตุอัคคีภัย การกู้ภัย การบรรเทาสาธารณภัย หรือการช่วยเหลือผู้ประสบภัยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และผู้ปฏิบัติงานก็จะมีความมั่นใจในการทำงาน มีความภาคภูมิใจในความเป็นมืออาชีพในงานของตนเอง

การพัฒนางานดับเพลิงและกู้ภัย

ผู้เขียนมีความเห็นว่า ผู้ปฏิบัติงานดับเพลิงและกู้ภัย ควรได้รับการสนับสนุนให้เป็นวิชาชีพและมีใบประกอบวิชาชีพ มีสภาวิชาชีพ เหมือนกับสาขาวิชาชีพอื่นที่ปฏิบัติงานให้บริการสาธารณสุขหรือประชาชน เพื่อควบคุมมาตรฐานและจรรยาบรรณการประกอบวิชาชีพ รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาองค์ความรู้และมาตรฐานการประกอบวิชาชีพ เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพมีคุณภาพและมาตรฐาน มีความก้าวหน้าในวิชาชีพ การกำหนดมาตรฐานวิชาชีพจะเป็นข้อกำหนด กรอบแนวคิด แนวทางการทำงานที่ถูกต้อง มีขั้นตอน กระบวนการ จรรยาบรรณของวิชาชีพ ซึ่งเป็นที่ยอมรับของประชาชนและสาธารณสุข อีกทั้งการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพผู้ปฏิบัติงานดับเพลิงและกู้ภัย จะทำให้ผู้บังคับบัญชาได้ทราบลักษณะงานและความสามารถของบุคลากรที่มี ว่ามีความพร้อมในการปฏิบัติงานหรือไม่ เพียงใด และยังเป็นการประเมินศักยภาพของหน่วยงานและผู้ปฏิบัติงานได้อีกทางหนึ่ง

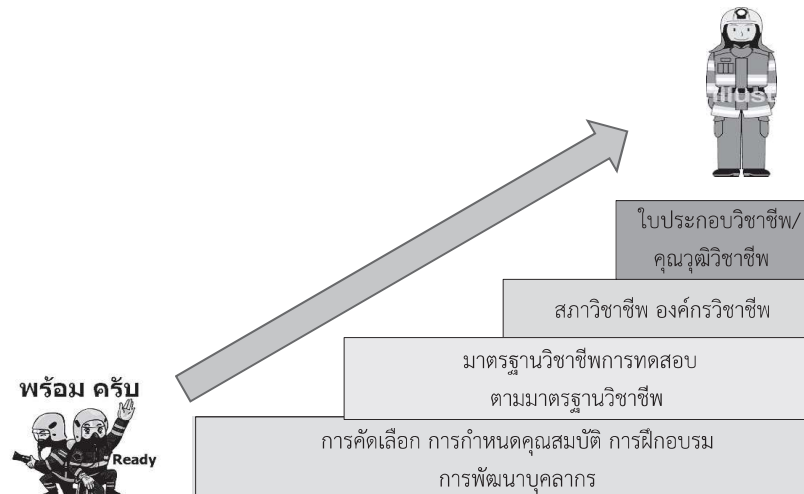
แนวคิดในการกำหนดเป็น มาตรฐานวิชาชีพ (Professional) มี 5 องค์ประกอบหลัก คือ

1. มีความรู้ ทักษะ และสมรรถนะ

2. มีการรับรองมาตรฐานวิชาชีพ ส่วนใหญ่จะแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับผู้ปฏิบัติงาน (Practitioner) ระดับวิชาชีพ (Professional) และระดับวิชาชีพอาวุโส (Senior Professional)
 3. มีการทดสอบมาตรฐานวิชาชีพ ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม
 4. มีองค์กรวิชาชีพ ที่มีอำนาจกำหนดการเข้ามาประกอบอาชีพของบุคคล
 5. มีจรรยาบรรณวิชาชีพ
- โดยแนวคิดในการพัฒนาและจัดทำมาตรฐานวิชาชีพ มีหลักการดังนี้
1. ต้องจัดทำและดำเนินการโดยเจ้าของวิชาชีพหรือกลุ่มอาชีพนั้น ๆ เป็นหลัก
 2. ต้องได้สมรรถนะวิชาชีพมาจาก มาตรฐานการทำงานจริง สถานการณ์จริง มีอาชีพจริง
 3. ต้องสอดคล้องและตอบรับกับการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีของประเทศ
 4. ต้องสอดคล้องและตอบรับกับความต้องการกำลังคนของประเทศ
 5. ต้องตอบสนองต่อสถานประกอบทั้งเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ
 6. ต้องสามารถเชื่อมโยงกับคุณวุฒิแห่งชาติและคุณวุฒิการศึกษาได้

7. ต้องเกิดจากการมีส่วนร่วมของภาคอาชีพ ภาคการศึกษา และภาครัฐ
 8. ต้องมีการตรวจสอบกระบวนการและเห็นชอบจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
 9. ต้องสามารถนำไปพัฒนาเป็นรูปแบบการจัดการศึกษา และการฝึกอบรมได้
 10. ต้องสามารถนำไปพัฒนาระบบการประเมินทั้งด้านความรู้ และด้านทักษะปฏิบัติได้จริง
- หากพิจารณากรอบคุณวุฒิวิชาชีพ 8 ระดับตามมาตรฐานวิชาชีพ กับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ และคุณวุฒิการศึกษา สามารถเปรียบเทียบได้ดังนี้
- ปัจจุบันงานดับเพลิงและกู้ภัยยังขาดองค์ประกอบในการจัดตั้งเป็นวิชาชีพที่จำเป็นอีกหลายด้านไม่ว่าจะเป็นการอบรมให้ความรู้และพัฒนาบุคลากร การกำหนดมาตรฐาน การปฏิบัติงาน การกำหนดมาตรฐานวิชาชีพ การรับรองคุณวุฒิในสายงานดับเพลิงและกู้ภัย การรับรองคุณสมบัติผู้ผ่านการอบรมเพื่อให้สามารถนำไปต่อยอดหรือศึกษาต่อในหน่วยงานหรือสถานศึกษาอื่นได้ จึงต้องมีการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้มีความเหมาะสมต่อไป แต่เป้าหมายหลักคือ ต้องมีการจัดตั้งเป็นสภาวิชาชีพดับเพลิงและกู้ภัย มีการคัดเลือก การกำหนดคุณสมบัติผู้มีสิทธิสมัครเข้ารับการอบรมให้เหมาะสม ทั้งด้านอายุ วุฒิการศึกษา ร่างกาย

มาตรฐานวิชาชีพ		กรอบคุณวุฒิ	คุณวุฒิการศึกษา		
มาตรฐานฝีมือแรงงาน	กรอบคุณวุฒิวิชาชีพ	แห่งชาติ	ขั้นพื้นฐาน	อาชีวศึกษา	อุดมศึกษา
มรช.6	คุณวุฒิวิชาชีพชั้น 8	ระดับ 8			ปริญญาเอก
มรช.5	คุณวุฒิวิชาชีพชั้น 7	ระดับ 7			ปริญญาโท
มรช.4	คุณวุฒิวิชาชีพชั้น 6	ระดับ 6		ปริญญาตรี (ทล.บ.)	ปริญญาตรี
มรช.3	คุณวุฒิวิชาชีพชั้น 5	ระดับ 5		ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	อนุปริญญา
มรช.2	คุณวุฒิวิชาชีพชั้น 4	ระดับ 4			
มรช.1	คุณวุฒิวิชาชีพชั้น 3	ระดับ 3	ม.ปลาย+ทักษะอาชีพ	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	
มรช.2	คุณวุฒิวิชาชีพชั้น 2	ระดับ 2	ม.ปลาย		
มรช.1	คุณวุฒิวิชาชีพชั้น 1	ระดับ 1	ม.ต้น		

รูปที่ 2: ลำดับการพัฒนามาตรฐานวิชาชีพสายงานดับเพลิงและกู้ภัย

ควรมีการกำหนดเนื้อหาหลักสูตรและสถานที่ฝึกอบรมที่เป็นมาตรฐาน ได้รับการยอมรับจากสากล มีการทดสอบมาตรฐานของผู้ปฏิบัติงานทั้งด้านความรู้และด้านร่างกาย ซึ่งควรผ่านการทดสอบจากหน่วยงานส่วนกลางหรือหน่วยงานที่ได้รับการยอมรับ โดยกำหนดเกณฑ์มาตรฐานให้เหมาะสมกับภารกิจของงานดับเพลิงและกู้ภัย เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานให้กับหน่วยงานและช่วยเหลือบริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด รายละเอียดการพัฒนามาตรฐานวิชาชีพด้านการดับเพลิงและกู้ภัย ดังรูปที่ 2

ที่ผ่านมาเมื่อเกิดสาธารณภัยขึ้น ยกตัวอย่างเหตุการณ์ช่วยเหลือผู้ประสบภัย ณ ถ้าขุนน้ำนางนอน จังหวัดเชียงราย จะมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาร่วมปฏิบัติงานจำนวนมาก ทำให้เกิดปัญหาในการประสานงาน การสั่งการ และการปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ อาทิ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงกลาโหม กระทรวงเกษตร กระทรวงคมนาคม เป็นต้น รวมทั้งต้องมีการประสานการปฏิบัติงานระดับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานกู้ภัยด้วย ซึ่งมีความแตกต่างทั้งวิธีการทำงาน มาตรฐานการปฏิบัติงาน เนื่องจากมาจากหลายหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน อาทิ นักดำน้ำจากต่างประเทศ หน่วยซีลของทหารเรือ เจ้าหน้าที่กู้ภัยของหน่วยงานภาครัฐ อาสาสมัคร และประชาชนที่มาจากหลายจังหวัด แต่มีเป้าหมายเดียวกัน คือต้องการช่วยเหลือผู้ประสบภัย แต่ปัญหาที่พบคือ บางหน่วยงานหรือบุคลากรบางคนยังไม่มีศักยภาพ ความสามารถเพียงพอในการปฏิบัติงานด้านการกู้ภัย ซึ่งอาจส่ง

ผลกระทบต่อชีวิตของผู้ปฏิบัติงานเองหรือส่งผลกระทบต่อประชาชนที่ประสบภัยได้ แต่ในสถานการณ์จริงที่มีความสับสน วุ่นวาย และเร่งรีบ มีความยากลำบากในการทำงาน การประสานงาน การบังคับบัญชาสั่งการกับหน่วยงานภายนอก ที่ไม่ได้ขึ้นตรงกับหน่วยงานหลักของทางราชการ แต่ละหน่วยงานก็มีความมั่นใจในศักยภาพของตนเอง ทำให้ผู้บังคับบัญชาเหตุการณ์ขณะนั้นไม่สามารถบริหารจัดการทรัพยากรที่มี หรือคัดกรองบุคคลที่มีความพร้อมเพื่อมอบหมายภารกิจให้เหมาะสมกับศักยภาพของแต่ละบุคคลได้ แต่ปัญหาดังกล่าวนี้สามารถแก้ไขได้โดยการกำหนดมาตรฐานการทำงานดับเพลิงและกู้ภัยให้มีความชัดเจน มีการกำหนดตัวบุคคลหรือการอนุญาตให้ผู้ผ่านการประเมินตามมาตรฐานวิชาชีพเท่านั้นที่มีสิทธิเข้าไปปฏิบัติงานในพื้นที่เกิดเหตุ หากสามารถทำได้ก็จะทำให้การปฏิบัติงานในที่เกิดเหตุมีความชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น การกำหนดให้งานดับเพลิงและกู้ภัยมีความเป็นมาตรฐานวิชาชีพจะสร้างความมั่นใจให้กับประชาชนรวมทั้งตัวเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน เนื่องจากผู้ปฏิบัติงานต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอนตามมาตรฐานวิชาชีพ หากไม่ปฏิบัติตามผู้รับบริการหรือประชาชนก็สามารถตรวจสอบการทำงานได้โดยง่าย แต่หากสามารถปฏิบัติตามได้ครบถ้วน ถูกต้อง ก็จะสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนและตัวผู้ปฏิบัติงานเอง หรือหากมีการร้องเรียนก็สามารถชี้แจงขั้นตอน หลักการปฏิบัติงานให้ประชาชนทราบและเข้าใจได้ในทุกขั้นตอน

บทสรุป

ปัจจุบันการทำงานด้านดับเพลิงและกู้ภัย ยังไม่มีการกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานให้เหมาะสมกับสาธารณสุข เมื่อเกิดเหตุอัคคีภัยหรือสาธารณภัยขึ้น จะมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำนวนมากเข้ามามีส่วนร่วม ทั้งหน่วยงานราชการ หน่วยงานเอกชน อาสาสมัคร และประชาชนทั่วไป ทำให้ผู้บัญชาการเหตุการณ์ไม่สามารถควบคุมหรือตรวจสอบความเหมาะสมของผู้ปฏิบัติงานได้ และเมื่อต้องปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงที่มีความเสี่ยง อาจเกิดความผิดพลาดหรือความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนได้ ทำให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่นในการทำงานของผู้ปฏิบัติงานดับเพลิงและกู้ภัย จึงควรมีการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพดับเพลิงและกู้ภัยให้เหมาะสมกับสาธารณสุขแต่ละประเภท และกำหนดภารกิจให้ผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนมีหน้าที่ที่ตรงกับความสามารถของตนเอง มีการส่งเสริม สนับสนุนบุคลากรผู้ปฏิบัติงานดับเพลิงและกู้ภัยให้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้าน รวมถึงมีการกำหนดหลักเกณฑ์ การทดสอบ และการประเมินผลให้มีความเป็นมาตรฐานตามหลักสากล และสอดคล้องกับการกำหนดเป็นมาตรฐานวิชาชีพ

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล คือ เครื่องมือวัดสมรรถนะวิชาชีพ ที่สามารถแสดงผล บันทึกผล จัดเก็บ หรือแสดงร่องรอยหลักฐานผลการปฏิบัติงานวิชาชีพ ที่เที่ยงตรงเหมาะสมกับหน่วยสมรรถนะ มีปริมาณและคุณภาพเพียงพอต่อการตัดสินใจ ตัวอย่างเครื่องมือ เช่น ข้อสอบ แฟ้มสะสมผลงาน การสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน การสาธิต การปฏิบัติงาน ผลงานที่ทำสำเร็จแล้ว การประเมินด้วยบุคคลที่สาม การประเมินเฉพาะบุคคล การประเมินกลุ่ม การประเมินด้วยคอมพิวเตอร์ การจำลองสถานการณ์ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. การกำหนดให้งานดับเพลิงและกู้ภัยเป็นมาตรฐานวิชาชีพ ต้องใช้องค์ความรู้และความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ต้องใช้ระยะเวลาในการพิจารณาาร่วมกันหลายหน่วยงาน และควรมีการพิจารณาให้ครอบคลุมทุกด้าน เนื่องจากเมื่อเกิดเหตุสาธารณภัยต้องกระทบกับทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนอย่างกว้างขวาง

2. การกำหนด การตรวจสอบ และการทดสอบความพร้อมของผู้ปฏิบัติงานดับเพลิงและกู้ภัย เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพที่กำหนด ผู้รับผิดชอบควรเป็นหน่วยงานภาครัฐหรือองค์กรภาคเอกชนที่ได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถตามมาตรฐานสากล และมีศักยภาพในการดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด

เอกสารอ้างอิง

1. Wattananarong K. Professional standards and professional standards towards vocational teaching and learning management. [Internet]. 2011 Sep Available from: <https://www.thairath.co.th/content/200833>.
2. Sri Sangworn Sukhothai Hospital. Roles, duties and operations of nurses. [Internet]. 2005 Jul. Available from: <http://www.srisangworn.go.th/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=215>.
3. Thailand Professional Qualification Institute (Public Organization). Professional standards and professional qualifications. Available from: <https://www.tpqi.go.th/qualification.php>.
4. Office of the Joint Project for Enhancing Physician Production for Rural People. Standard criteria for medical professionals Karma of the Medical Council 2012. Available from: <http://www.cpirid.in.th/index.php/knowledge/standard.html>.
5. Office of the Bangkok Metropolitan Administration Civil Service Commission 2561. Resolution of the SEC No. 10/2561 dated 27 November 2018.
6. Yavirach N. Meeting document of Brainstorming and Giving Opinions for Occupational Standard and Professional Qualifications Project relating disaster mitigation and resuscitation held on 13 September 2018, Rama Gardens Hotel Bangkok. Available from: <https://drive.google.com/file/d/18KjFwK4V4ZK XV9kHIRKUaYgHLqo-kx0z/view>